

Sygn. akt III AUz 343/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Grażyna Czyżak (spr.)

Sędziowie: SA Aleksandra Urban

SA Jerzy Andrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia R. J.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Elblągu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt IV U 491/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Grażyna Czyżak SSA Aleksandra Urban SSA Jerzy Andrzejewski

Sygn. akt III AUz 343/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 maja 2016r. Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie R. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 marca 2016 r.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż w świetle art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu I instancji, z treści odwołania skarżącego wynika jednoznacznie, iż nie zgadza się on z ustaleniami lekarza orzecznika, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. Skarżący nie podnosił przy tym zarzutu nierozpatrzenia

wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia. Dodatkowo na uwagę zasługuje, że skarżący dysponuje wiedzą w zakresie postępowania orzeczniczego ZUS, o czym świadczy fakt, iż w trakcie rozpoznania jego wcześniejszych wniosków o rentę, ostatnio w 2014r., nie zgadzając się z orzeczeniem lekarza orzecznika, wniósł od niego sprzeciw.

W tym stanie odwołanie skarżącego podlegało odrzuceniu, stosownie do art. 477⁹§3¹ k.p.c. w związku z art. 477⁹§3² k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wnioskodawca, R. J., podnosząc, że orzecznik lekarski ZUS z ZUSu powiedział, że przyznaje mu na rok częściową niezdolność do pracy. Dlatego nie odwoływał się, czekając na decyzję ZUSu. Organ rentowy traktuje go jak zdrowego, chociaż miał zawał serca.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016, poz. 887 j.t.), oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem". Ustęp 2a powołanego przepisu stanowi, iż od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, zwanej dalej "komisją lekarską", w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

Zgodnie z ust. 3, orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie.

Orzeczeniem z dnia 25 lutego 2016 r. lekarz orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy do 28 lutego 2017 r., zaś datę powstania tej niezdolności określił na 24 grudnia 2015 r. Jednocześnie lekarz orzecznik podkreślił, iż brak niezdolności do pracy przed 30 kwietnia 2014 r.

Orzeczenie to wnioskodawca otrzymał w dniu 25 lutego 2016 r., potwierdzając jego odbiór własnoręcznym podpisem. Na druku orzeczenia umieszczona jest treść pouczenia dotycząca sposobu wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, jak również pouczenie o konsekwencjach niewniesienia sprzeciwu, w przypadku, gdy odwołanie do sądu oparte będzie wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Artykuł 477⁹ § 3¹ k.p.c. stanowi bowiem, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu do komisji lekarskiej i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Jak wynika z akt rentowych, ubezpieczony otrzymał oraz zapoznał się (lub przynajmniej miał możliwość zapoznania się) z treścią pouczenia od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które w ocenie Sądu jest dokładne i precyzyjnie wskazuje kroki, jakie ubezpieczony winien podjąć w celu jego zaskarżenia, a także jakie są skutki jego niezaskarżenia. Wnioskodawca nie wniósł jednak sprzeciwu od tegoż orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, a tym samym nie wyczerpał drogi odwoławczej przed organem rentowym.

Treść odwołania od decyzji ZUS w zakresie mogącym mieć ewentualnie wpływ na zmianę tej decyzji, ogranicza się zaś tylko do daty powstania niezdolności do pracy, co oznacza, iż wnioskodawca kwestionuje orzeczenie lekarza orzecznika ZUS w tym zakresie.

Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, mimo że data powstania niezdolności w jego ocenie nie odpowiada rzeczywistej dacie jej powstania, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem. Niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05, Lex nr 172369).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela także stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 lutego 2014 r. (sygn. III AUa 927/13, Lex nr 1448514), iż wskazanej w omawianym przepisie "wyłącznie" nie przekreśla jakkolwiek inny niż odnoszący się do lekarza orzecznika zarzut, a zwłaszcza irrelevantny dla wnioskowanego świadczenia, gdyż stanowiłoby to obejście dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Innymi słowy, tylko w przypadku zgłoszenia w odwołaniu obok zarzutów dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika Zakład Ubezpieczeń Społecznych innych zarzutów, uwzględnienie których uzasadnia przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia, Sąd może wydać rozstrzygnięcie merytoryczne, a w postępowaniu skontrolować orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, pomimo tego, że ubezpieczony zrezygnował ze sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

W przedmiotowej sprawie zaś skoro ubezpieczony, który w odwołaniu od decyzji organu rentowego, poza irrelevantnymi dla przyznania mu renty okolicznościami, kwestionował jedynie datę powstania niezdolności do pracy, nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, należało zastosować wobec niego konsekwencje wynikające z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Odnosząc się do zażalenia wnioskodawcy, wskazać należy, iż nie zawiera ono zarzutów mogących podważyć trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Lekarz orzecznik ZUS nie przyznaje bowiem świadczenia, a jedynie stwierdza niezdolność do pracy i datę jej powstania. Jak zaś już wyżej wskazano, wnioskodawca został prawidłowo pouczony o sposobach zaskarżenia tego orzeczenia, a także jakie są skutki jego niezaskarżenia. Sąd Okręgowy prawidłowo zatem odrzucił jego odwołanie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie ubezpieczonego.

SSA Grażyna Czyżak SSA Aleksandra Urban SSA Jerzy Andrzejewski